

A caricola

por Lola González

A miña nai entrou acorada turrando polo carro da compra.

—A nova veciña é meiga —anunciou.

Eu souben inmediatamente co chisme viña do supermercado e debruceime na ventá para ve-la vasoira. Nunca non vira meiga ningunha e daría o alma por mirala a carrancha pernas, aunque só fose un intre, cabalgando a varredoira. Pero a veciña era unha señora moi gorda de idade indefinida que o único que tiña de particular era que levaba unha sortella en cada dedo. Pasados uns días, a miña amiga Cristina e máis eu topámola na rua cando volvíamos da escola, saudámola moi educadas e engaioladísimas e ela falounos e resultou ser unha cousa do montón, pero Cristina deseguida chegou co conto de que á súa nai dixéralle o carniceiro que á meiga lle chamaban Marguit e que sanaba as doencias e as mágoas.

O barrio dividiuse en tres metades, os que tiñan fe cega nos poderes de Marguit, os que dicían que era unha impostora e os cambia-chaquetas. Cambia-chaqueta era, un supoñer, miña nai, que creía en Marguit para as comenencias, por exemplo, para colocar os osos no sitio, para matar os grans que sucaban a cara da miña irmá e para a auga de ortigas do reuma da avoa, pero en canto nos subía a febre ou trouxábase mamá cha-

maba por don Andrés, o médico de toda a vida.

Cristina é máis eu erámoslle fieis y Marguit sabíao, ata lle defendiamos o nome e cando na escola dicían que se llamaba Margarida, explicabamos a aqueles indocumentados a procedencia exótica-eslava de tan esgrevio patronimico. Ela pagábanos ensiñándonos as propiedades das herbas e deixándonos tocar os amuletos. Nosoutras debeciamos polo anel que teña unha face de almací, Marguit dicía que axotaba ós perseguidores e que si levabas posto o anel ninguén podía facerche un mal, tamén tiña a pedra de xade que escorrenta a gripe pero sober de todo estaba a caricola. A caricola curaba da tristeza. Eu non entendía como unha caricola que é unha cousa tan triste ela de seu, que se a pos na orella e escoitas as ondas da mar aló no fondo se che esponxa o corazón, podía curar a tristura, pero Marguit aseguraba que sí e démoslle creto porque na sua casa sempre había colas, principalmente sábado e domingo, e as colas dos sábados e dos domingos eran sempre de xente moi triste, moi triste e moi calada.

Unha tarde, alborotouse a rúa e á casa de Marguit chegaron homes con papeis e os municipais.

—¿Lévana presa? —preguntei á miña nai.

—No, pero fecháronlle a consulta.

—¿Por que?

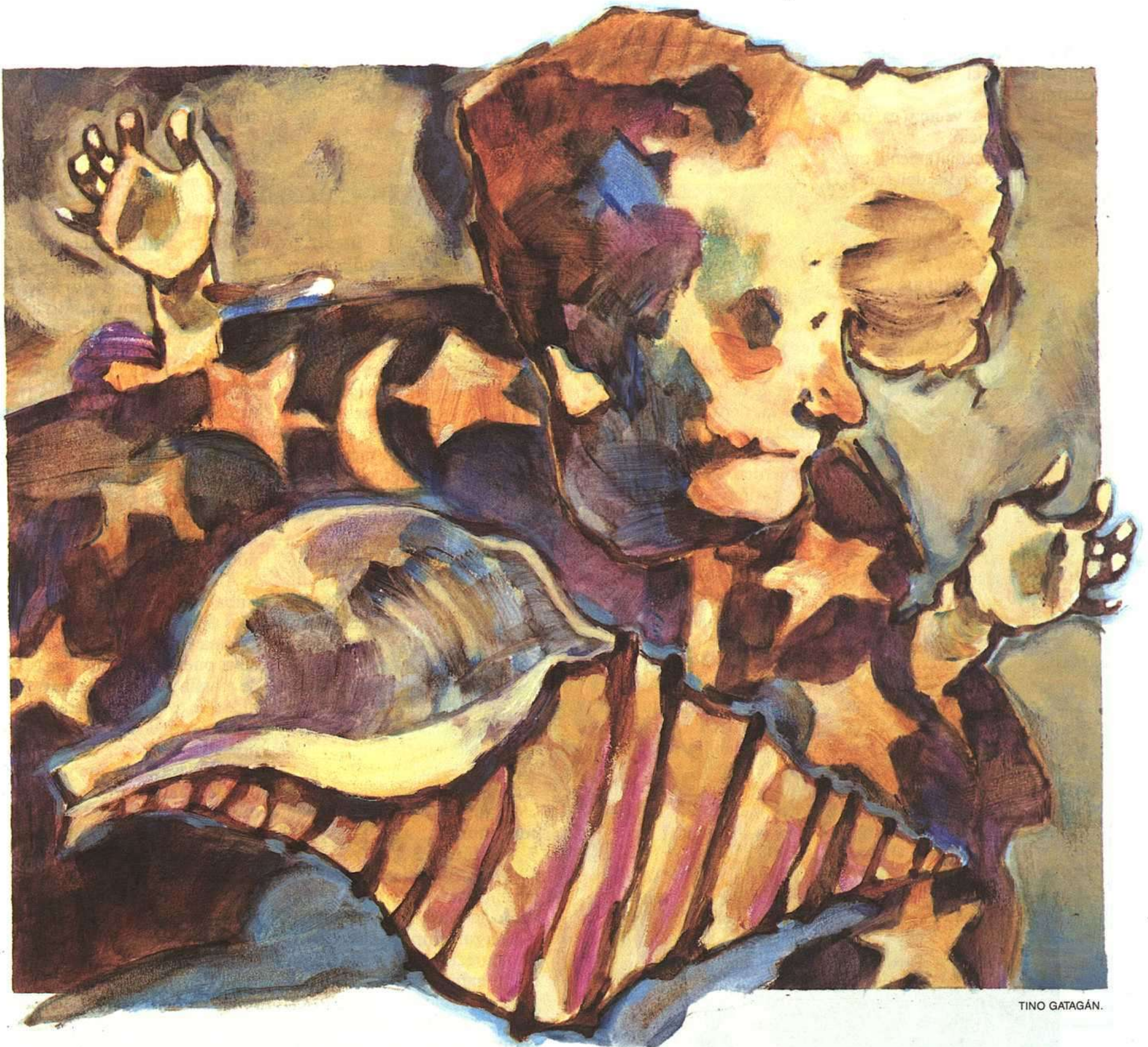
—As menciñeiras non están autorizadas —dixo a miña nai e morreu o conto.

Marguit empacou os trebellos e desapareceu gorda e silandeira tal e como chegara. Cristina máis eu despedímola con bágoas, ela agasallounos a cada unha con un paquete envolto con papel azulina que caía de charramangueiro e atado cunha fita rosa, o envoltorio de Cristina era moi cativo, o meu era meirande. Abrímolos baixo o salgueiro chorón da Alameda, o de Cristina levaba dentro unha caixiña de veludo sintético e dentro da caixiña estaba o anel coa face de almací, daquela eu, abrín o meu enfresbecida, tiña un presentamento... alí a estaba... adiviñeina baixo os múltiples papeis que envolvían as formas.

—¡É fantástico! —dixo Cristina metendo o anel no dedo. Agora ninguén poderá facerme un mal.

—¡Fantástico! —dixen o pousei a meixela no oco da buguina.

Nunca máis volvimos ve-la-Marguit, alguén referiulle a miña nai que se establecera nunha outra cidade e que acadara moita sona e un día de Nadal, Cristina e máis eu recibimos cada unha un calcapapeis de neve, de esos que son maravillosos e que segundo os movas nevanche nas mans falorpas. O galano non traía remitente

TINO GATAGÁN.

pero non facía falta porque xa sabiamos quen nolo enviaba.

Arestora Cristina e eu temos traballos diferentes pero seguimos sendo moi amigas. Cristina é azafata e cando voa sempre leva a sortella con face de almací, ós colegas dilles que é unha herdanza de familia porque non quere pasar por supersticiosa pero eu sei que o leva para que ninguén lle poida

facer persegemento.

—¿Quen te vai perseguir aló arriba? —pregunteille un día, rindo.

—Non sei que che eu diga... pero se teño que voar o anel voa connigo... por se acaso.

Eu tamén conservo a caricola, téñoa no hospital, porque eu, coma Marguit, tento de sandar as doencias e as mágoas, as doencias unhas veces

cúroas e outras non, pero cando pola consulta chega un rapaciño triste chamo pola enfermeira e a enfermeira trae a caricola, daquela eu achégome ó cativo e púsolla dondamente na orella, ó cabo o meniño sorri e xa non lembra a dor nin a mágoa, porque está a escoita-la mar.